

λείπεις, κλειστό το κινητό κι όσο περνά η ώρα
λέω πως άλλη στη ζωή δεν είδα τέτοια μπόρα

με πιάνουνε τα κλάματα μωρό μου όταν λείπεις
και γίνεται όλη μου η ζωή παράσταση τση λύπης

την πιο δραματική σκηνή στο θέατρο τση λύπης
προσθέτεις οντε σου μηνώ μωρό μου πως μου λείπεις

μεγάλες οι προσπάθειες που απόψε καταβάλλω
να βγεις από τη σκέψη μου μα δε μπορώ α σε βγάλω

στριφογουρίζεις μες το νου και γω εις το κρεβάτι
κι αν δε σε βγάλω απ' το μυαλό πως θες να κλείσω μάτι;

Θε μου ποιος το περίμενε θα 'φτανα στο σημείο
τον ύπνο να παρακαλώ κι η ώρα να' ναι δύο

ένα το αντικείμενο τση σκέψης μου τση λίγης
και όλο κι όλο είσαι' συ όμως δε λες να φύγεις

τι τρεις τα ξημερώματα, τι τέσσερις, τι έξι ,
ακόμη ξύπνια είμαι 'γω κι ο ήλιος πάει να φέξει

αν γύριζε όλη μου η ζωή θέατρο θα ήταν δράμα
να τη θωρείς μωράκι μου να πνίγεσαι στο κλάμα

ξύπνια τα ξημερώματα σου γράφω πάλι στίχους
με συντροφιά το ράδιο και τση βροχής τσι ήχους

η ανάγκη να σε ξαναδώ φλόγα που δυναμώνει
και θα με καίει όσο καιρό καρδιά μου είμαι μόνη

σ' ενός ονείρου τη χαρά θα' ρθω να σ' ανταμώσω
να μάθεις πόσο σ' αγαπώ και μου 'χεις λείψει τόσο

στείλε μου ένα μήνυμα μωρό μου πως σου λείπω
ν' ανεντρανίσεις τση καρδιάς το σθηνημένο χτύπο

κουράγιο λέω τση καρδιάς να κάνει, να αντέξει
να 'ναι η ψυχή στο στόμα μου και να μη βγάνω λέξη

φτάνει ο αποχωρισμός και πως θ' αντέξω πάλι
του χρόνου τα περάσματα που 'ρχονται αγάλι – αγάλι

κάνω και κάνω υπομονή οι μέρες να διαβούνε
να 'ρθει η στιγμή τα χείλη σου το «σ' αγαπώ» να πούνε

Σε ζωγραφίζω στο χαρτί θωρώ σε και μου λείπεις
Και γίνεται όλη μου η ζωή παράσταση τση λύπης